

Humorista

Vždy jsem obdivoval vypravěče anekdot, autory veselých historek a humoristy vůbec. Sám jsem z času na čas zažertoval. Pravdou však je, že moje šprýmy přiměly k smíchu jen velmi

málo lidí. Nepočítám-li sebe, tak vlastně nikoho. Zamanul jsem si proto, že přijdu této záhadě na kloub.

Mám přítele, jenž je virtuosem v interpretaci vtipných příběhů. I zcela banální a trapnou historku dokáže vyprávět tak poutavě a humorně, až sám nemohu uvěřit, že se původně přihodila mně. Proto bývá ozdobou oslav, večírků a jiných zábavných sešlostí. Znamenitější vzor bych těžko našel.

Potají jsem studoval dikci, tón mluvy a jiné výrazové prostředky, kterých užíval, a před zrcadlem nacvičoval jeho gestikulaci a mimiku tváře. Leč marně. Mé projevy nadále vzbuzovaly u posluchačů spíše lítost a rozpaky. Dokonce se začalo proslýchat, že trpím jakýmsi psychickým neduhem.

Jednoho dne potkal jsem před samoobsluhou svého bývalého profesora češtiny. Bylo mi trochu divné, že na běžný pozdrav *dobrý den* mi poněkud nezvykle odpověděl – *upřímnou soustrast*. Kdo jiný by však lépe mohl znát můj tvůrčí potenciál? Kdo jiný by mi mohl poradit upřímněji a profesionálněji? Svěřil jsem se mu se svým záměrem – stát se komikem a autorem humoristické literatury. Téměř se vyděsil: „Humor? Vy a humor? Nikdy jsem ve vašich pracích nenalezl ani elementární částici humoru. Musíte se s tím smířit. Vy prostě NEMÁTE smysl pro humor!“

Nemám smysl pro humor! Ach Bože! Jaká nespravedlnost! To se musí stát zrovna mně, nejlepšímu člověku, kterého znám.

Cestou domů jsme důkladně probrali mé vlohy a schopnosti. Možností, jak uplatnit můj přirozený talent, nebylo mnoho. Vlastně jenom jedna – smuteční projevy. A musím říci, že v tomto oboru jsem dosáhl dokonalosti. Jako smuteční řečník jsem se stal legendou. Nejenže pokaždé spolehlivě rozpláču i personál krematoria, ale pohřby, kde promlouvám, navštěvuje stále víc lidí opakovaně. Stali se z nich moji fanoušci a fanyanky.

V poslední době mě však znepokojuje jedna zvláštnost. Povšiml jsem si, že jisté věty vyvolávají v sále lehké zašumění a některá slovní spojení vyluzují na tvářích truchlících úsměvy. Dokonce jsem již několikrát zaslechl přidušený smích. Tak nevím...

